

Snežana Nikolić

Pesme

NEMAŠ TI NIŠTA S TIM

Lakše je govoriti o topljenju metala
ili o globalnom zagrevanju, nego li tebi
objasniti kako da me tražiš tamo gde
još nisam vatru porodila, ipak najbolje
bi bilo da zažmuriš na moje oči, već
me previše ima, toliko da više ne znam
šta ću sa sobom po zabačenim raskrsnicama
gde me i vetar krade, a laž se čini korisnom.
Od duše nema leka! Njom se samo lopovi zaklinju!
Suza na tvojim dlanovima je asketa u pustinji
sve obećava krivu kičmu poezije, pod kojom
i jezik zarasta u kosti, nisu to čista posla,
kažem, s glavom u kolenima. Ipak, najbolje
bi bilo da zažmuriš na moje oči, već
me previše ima da bi me sastavio, uvek ću ti
pobeći, makar za najmanji nokat.
Ja ne znam drugačije, ti ne možeš bolje.
To je stvar junaka koji u dramama ostaje
poslednji, i svi leševi nose njegovo lice.
Nemaš ti ništa s tim.

SAMO ZA POSEBNE PRILIKE

Gledala sam te kako odlaziš po poslednji život
kako glumiš glumca na karnevalima,
bio si sasvim običan, i ceo
dečaci su umirali po prvi put, a ti si
postajao izgledom sličan tek kupljenom odelu
samo za posebne prilike

Gledala sam te kako dišeš kroz trsku jedine
oči što su nepomično bolele antikvarnice
pod kojima se krijem od šizofreničnog sunca
ako ikad zaspim dubeci na ruci, pusti da
nestanem u gomili laktaša što pevaju neki
novi svet, jezike da im poodgrizam,
a ti čuvaj tvoju novu glavu tek kupljenu
samo za posebne prilike

Gledala sam te kako tražiš vanbračnu dušu
i ostavljaš još jedan prećutni dijalog u
ispovedaonici mojih sumnji, najviše volim
kad te ništa ne razumem, rizikujem da se
prepoznam u hiljadu putnika, to je
stvar gomile, naše je da mučimo noć i
trpimo dan kasapljen povremenom čežnjom i
zato dok smo svoji, onesvesti me bar još
jednom onim najgorim licem, sazdanim
od ludog vetra i ustajalog razuma
koje čuvaš samo za posebne prilike.

KRUG

Opipati dah, ili vetar najsličnije je
pokušaju zadržavanja vode u rukama
sve jednako procuri u pauzama za disanje
nikad nije bilo dovoljno samo skupiti razdore
potrebno je i sam postati razdor
narednih pet minuta sam izjavljivala
saučešće polovnoj sreći, dok me ljubav
posmatrala razrokih očiju. Sve je tad tražnja
onog jednog što pobegne nekud u stranu.
Ostaje samo da nosim paralizovano sunce
do mesta gde su me spustili prvi put,
nekad, naprosto čovek mora da se rodi
najgore je postati imitacija samog sebe
prodrem kroz gomilu unakaženog srca
pozajmim sudbinu od novopečene udovice i
učim se slobodi. Krv se ponekad samo tako kaže,
isto kao i suze, genije najbolje zna kako je nositi svet
u kostima, tako mi utonulih generacija u malom mozgu
koje sam posmatrala krišom neokrznuta mišlju
da neke stvari moraju biti drugačije.
Samo retki i samo ludaci pomišljaju opcertati
krug skrštenih usana. Ima li izbora?